

Kirjeitä auringolle

Rakas herra-Aurinko,

Vai oletteko rouva? Tai ehkä ette ole kumpaakaan. Tykkään ajatella teitä sellaisena kirkkaana hymyilevänä pallona, joka tarkkailee maailman menoja korkeasta paikastaan pilvien yläpuolelta. Te voitte nähdä kaiken, mutta kukaan ei voi nähdä teitä. Paitsi jos kohotan kasvoni teitä kohti ja siristän silmistäni niin pienet viillot, että näen vain pieniä pontevia säteitä, jotka tunkeutuvat silmiini aikeenaan saada minut paremmalle tuulelle. Ja niin käy. Aina. Paitsi tänään. Tänään oli huono päivä. Mutta ei enempää siitä. Puhutaan jostain muusta. Vaikka pilvistä. Minä pidän pilvistä, olen aina pitänyt. Pidän niistä melkein yhtä paljon kuin teistä. Ne ovat samaan aikaan kaikki ja ei mitään. Ne onnistuvat näyttämään erilaisilta jokaisen silmään, mutta kuitenkin ne osaavat olla omia itsejään. Minä en osaa. Mutta harjoittelen. Harjoitus tekee mestarin, eikö?

Tykkään katsella pilviä. Voin katsoa niitä tuntitolkulla. Kuvittelen niissä erilaisia muotoja ja hahmoja. Niissä on niin paljon mahdollisuuksia! Olen aina halunnut koiran, joten usein näen pilvissä koiria. Hassua, eikö? Näen labradoreja, kultaisianoutajia, collieita ja villakoiria. Joskus sekarotuisiakin. Ennen luulin, että pilvien katselu monta tuntia on normaalia. Totuus selvisi minulle kuitenkin kertarysäyksellä.

Olin eräänä päivänä katselemassa pilviä rivitaloasuntomme takapihalla, kun kuulin äänen korvani vierestä:

"Miksi sinä katsot taivaalle?"

Säpsähdin rajusti, mutta käännyn katsomaan tulijaa. Se oli se uusi tyttö naapurista. Hänen perheensä oli muuttanut taloon vähän aikaa sitten. Mietin vastausta hetken, ja kun en keksinyt mitään oikeaa syytä, päätin turvautua mielikuvitukseeni.

"Isä oli kuuluisa lentäjä. Hän katosi eräällä lentoreissuistaan. Haluan olla valmiina ottamaan hänet kiinni, kun lentokoneesta loppuu polttoaine", valehtelin yrittäen pitää ilmeeni aisoissa.

Luulen, että Ronja ei uskonut pätkääkään puheistani, mutta hän kiinnostui minusta. Siitä lähtien hän tunki pienestä pensasaidan raosta meidän puolellemme pihaa melkein joka päivä. Aluksi vain minä katselin pilviä. Ronja yleensä harjoitteli kärrynpyörää tai kuperkeikkaa, niin että töminä kävi. Yhtenä päivänä hän kuitenkin tuli viereeni makaamaan sanaakaan sanomatta. Siinä me makasimme katsellen pilviä, ja luulen, että Ronja piti siitä, koska siitä lähtien hän kampesi itsensä joka kerta viereeni.

Täytyy sanoa, että pilvien katselu on sata kertaa hauskeempaa yhdessä jonkun kanssa. Ronjasta tuli paras ystäväni. Olimme aina yhdessä, paitsi —. En halua puhua siitä. Anteeksi aurinko. Joskus sitä ei vaan jaksa säteillä.

Rakkaudella,

Suvi

Ps. Jätin tämän kirjeen meidän takapihallemme, jotta hyvä ystäväsi Tuuli voi tempaista sen luoksesi.

Parahin Suvi,

Silmät siniset kuin taivas, kuin kanveesi johon minut maalattiin. Hiukset kuin kultalanka, josta säteeni kehrättiin. Sinä olet se, suven sisar. Olen valinnut sinut. Puhu. Puhu minulle, niin minä puhun sinulle.

Kaikella säteilylläni,

Aurinko

Rakas Aurinko,

Kun sain kirjeesi, sydämeni meinasi hypähtää taivasiin. Silmäni kostuivat ilon kyynelistä, niin iloinen minä olin. Kirjoitit, että olet valinnut minut. Että haluat minun puhuvan sinulle. Se on minulta aika paljon pyydetty. En puhu paljon. En yksityisasiosta. En kurjista asioista. Puhun jos on pakko. Mutta nyt minun ei ole pakko. Se oli ennemminkin vain pyyntö tai kehotus. Olen kuitenkin päättänyt, että puhun sinulle, sillä haluan kuulla, mitä sinulla on sanottavanaasi. Oli muuten niin hassua, kun tiesit miltä näytän. Olet siellä korkealla, siellä kaukana, mutta silti tiedät tarkalleen, miltä yksi pieni mitätön tyttö näyttää. Paitsi että sanoit, että valitsit minut. Joten ehkä en olekaan mitätön.

Kerran, kun taas katselimme Ronjan kanssa pilviä, Ronja sanoi minulle jotakin outoa:

”Suvi, joskus pitää vain aloittaa alusta.”

Silloin en vielä ymmärtänyt, mitä hän tarkoitti. Nyt tiedän, enkä pidä siitä. Tuon päivän jälkeen Ronja alkoi käydä yhä harvemmin ja harvemmin minun puolellani pensasaitaa. Se hermostutti minua. Pidin siitä, että kykenin ennakoimaan kaiken tapahtuvan. Nyt oli kuitenkin tapahtumassa jotain, joka muuttaisi kaiken. Minua pelotti. Pelotti ihan tosissaan.

Pensasaidan toiselta puolen alkoi välillä kuulua kikatusta. Se raastoi hermojani. En pidä korkeista äänistä, tiesitkö sitä? En tiennyt miksi Ronja ei enää käynyt luonani. Tai tiesinhän minä. Koska olen outo. Olen sairas, virheellinen.

Kirjoitin tämän laulun hetkenä, jona säteesikään eivät saaneet minua hymyilemään:

Aiemmin, aattelin

Et aina hyvä pahan voittaa.

Myöhemmin, tajusin,

Et joskus paha hyvän hoitaa.

Eihän se ole hyvän syy,

Kun paha joskus tylsistyy.

Mut joskus mä toivoisin, et hiljaisetkin kuultais.

Rakkaudella,

Suvi

Parahin Suvi,

Suven tytär, lapsi auringon. Älä päästä säteitä ilon karkaamaan. Et ole sairas, olet kesä. Et ole virheellinen, vaan valittu. Joskus elämä kohtelee kaltoin, mutta se kasvattaa. Se paljastaa todelliset ystävät. Vaikka kaikki muut häviäisivät, minä olen tässä. Suvi, sinä olet valittu.

Kaikella säteilylläni,

Aurinko

Rakas Aurinko,

Sanoit, että en ole sairas, mutta olen minä. Ei se ole mikään iso juttu. Sairaus on osa minua. Osa identiteettiäni. Vanhempani ovat eri mieltä. He haluavat, että parannun. Mutta en minä parannu.

Halusit kuitenkin kuulla Ronjasta. Kuten hän itse sanoi, hän halusi aloittaa alusta. Enkä minä ollut osa hänen uutta elämäänsä. Hän meni uuteen kouluun. Kouluun, jossa kukaan ei tiennyt, että hän oli ystäväni. Kouluun, jossa häntä ei kiusattaisi minun takiani. En halua vaikuttaa katkeralta, mutta minä jäin yksin.

Olinhan minä aiemminkin ollut yksin. Itseasiassa olin ollut lähes koko elämäni yksin, mutta ensimmäistä kertaa tiesin miltä ystävyys oikeasti tuntui. Olin saanut siitä pienen maistiaisen, joka oli kuitenkin viety minulta pois. Toivoin, ettei sitä olisi koskaan tapahtunut. Ettei Ronja olisi koskaan tullut pensasaidan tälle puolelle, sillä nyt jäin kaipaamaan sitä enemmän kuin koskaan. Enemmän kuin hermoni kestivät.

En pystynyt enää keskittymään pilvien katseluun. Kykenin vain ajattelemaan, kuinka paljon hausempaa se oli Ronjan kanssa. Takerruin menneisyyteen, vaikka minun olisi pitänyt keskittyä elämän pieniin iloihin. Halusin elämän muuttuvan. Halusin Ronjan takaisin. Sen vanhan Ronjan, joka ei välittänyt muiden ihmisten mielipiteistä.

Rakkaudella,

Suvi

Parahin Suvi,

Huomaan, että olet sulkeutunut kuoreesi. Kaivautunut syvälle maan alle, jonne säteeni eivät yllä. Olet valittu, tiedät sen. Olet aina tiennyt. Nyt on aika astua reviirisi ulkopuolelle. Aika astua lähemmäs luontoa, oikeaa kotiasi. Löydät sieltä menninkäisen. Sinun on tarjottava hänelle lämpöäsi. Sinulla on kykyjä, suven tytär. Käytä niitä viisaasti, etteivät ne mene hukkaan.

Kaikella säteilylläni,

Aurinko

Rakas Aurinko,

Luettuani kirjeesi, olin hämmentynyt. Ensinnäkin, enkö jo astunut reviirini ulkopuolelle, kun ystäväystyini Ronjan kanssa? Hän kuitenkin jätti minut yksin, ilman minkäänlaisia omantunnontuskia. En usko myöskään, että minulla on minkäänlaisia kykyjä. Osaan korkeintaan olla erilainen, eikä se mielestäni ole kyky.

Päätin kuitenkin tehdä kuten kehotit. Ensimmäiseksi livahdin pihaltamme. Se oli jo suuri harppaus. Reviirini on koti, takapihamme ja koulu. Nyt olin ulkona, poissa reviiriltäni. Vilkuilin hermostuneena ympärilleni, enkä tuntenut minkäänlaista itsevarmuutta. Sinä olit kietoutunut sakeaan pilvipeittoon, joten en saanut edes nauttia valostasi.

Kipitin kohti lähimetsäämme. En ollut käynyt siellä pitkään aikaan. Pienempänä vanhempani olivat vieneet minut sinne, mutta sen sijaan, että olisin juoksennellut ympäri metsää hymyssä suin, olin vain istahtanut maahan ja tarkastellut lehtiä. Se ei ollut sitä mitä vanhempani olivat minusta halunneet.

Metsässä säpsähdin jokaista risahdusta, joka tuli, kun risut napsahtelivat askelteni alla. Jossain puhkesi laulamaan kiuru. Kävelin kuitenkin pää pystyssä työntäen oksia tieltäni ja hengittäessäni metsän raikasta tuoksua. Se kaikki oli minulle aivan uutta. En kyennyt kuin tuijottamaan ympärilleni silmät pyöreinä hämmästyksestä ja epäuskosta. Minulle oli avautunut ihan uusi maailma, ja se oli täysin sinun ansiotasi. En meinannut pysyä housuissani, kun hyppelehdin keskellä metsää sijaitsevalle vehreälle aukiolle.

Aukion keskellä oli suuri kivi. Muistin istuskelleeni sillä, kun olin vielä pieni. Toivoisin voivani palata niihin aikoihin. Olin silloin niin viaton, niin tietämätön kaikesta tästä, mikä minua nyt piinaa. Nyt kivellä en kuitenkaan istunut minä, vaan suunnilleen ikäiseni tyttö. Tyttö oli hyvin kaunis ja

siro. Hän näytti surulliselta. Eksyneeltä itseensä. Se hetki oli kuin olisin katsonut peiliin. Tytön kohottaessa katseensa näin hänen kasvoiltaan kuvastavan samanlaisia ilmeitä, kuin itse tunsin; ujoutta, surua, hämmennystä, epätoivoa ja monia muita tunteita, joita en edes osaa nimetä.

Siinä me olimme, tuijottamassa toinen toistamme täydessä hiljaisuudessa, mutta tunsin tulleeni kotiin. Luonnon ja tuon menninkäistä muistuttavan tytön luo. Tiesin, että tästä kehittyisi jotain suurta ja toivoin, ettei kävisi samoin, kuin Ronjan kanssa kävi. Toivoin, ettei tämä tyttö pettäisi luottamustani.

"Hei", minä sanoin.

"Hei", hän vastasi hiljaa.

Kömmin hänen viereensä kivelle ja siinä me istuimme, kunnes alkoi hämärtyä.

Rakkaudella,

Suvi

Parahin Suvi,

Huomaan, että olet tuntenut luonnon kutsun. Kutsun kotiin. Voit auttaa menninkäistä olemalla silmät, korvat ja peili. Huomaa, kuuntele ja ymmärrä. Tämä on ensimmäinen tehtäväsi, lapsi suven. Sinun on ymmärrettävä sen tärkeys. Unohdettava itsesi ja pelkosi.

Kaikella säteilylläni,

Aurinko

Rakas Aurinko,

Seuraavana päivänä palasin metsään. Oli kuin näkymätön magneetti olisi vetänyt minua. Kompuroin aukiolle ja tiirailin ympärilleni nähdäkseni tytön ja kuten olin odottanutkin, hän istui samassa kohdassa kuin edellisenäkin päivänä; hiljaisena ja liikkumattomana. Katselin suoraan tytön silmiin, kun hän käännähti kuullessaan askeleeni. Hän ei käännyt katsettaan, vaan tuijotti minua silmiin, kuin ottaen haasteen vastaan. Tytön silmät olivat syvävihreät, kuin kaksi oliivia ja ne tuntuivat porautuvan suoraan sieluuni.

Kiipesin kivelle tytön viereen, edelleen tuijottaessani hänen silmiinsä. Kumpikaan meistä ei sanonut mitään. Vain lintujen viserrys ja puiden humina rikkoivat hiljaisuuden. Tavallisessa tilanteessa minusta olisi tuntunut, että jotain pitäisi sanoa. Että hiljaisuus pitäisi täyttää

tavanomaisella höpinällä. Nyt kuitenkin tiesin, ettei minun tarvinnut. Ymmärsimme toisiamme ilman sanojakin.

Muutaman minuutin päästä tyttö rikkoi hiljaisuuden:

"Mikä on nimesi?", hän kysyi hiljaa, melkein kuiskaten.

"Olen Suvi", hymyilin.

"Minä olen Menni", tyttö sanoi ja hivuttautui aivan kiinni kylkeeni.

"Se on kaunis nimi", kuiskasin ja halusin häntä varovasti.

Siinä halauksessa oli kaikki. Menneisyyden hyväksyminen, nykyhetkestä iloitseminen ja toivo tulevaisuudesta. Ehkä kaikki kääntyy parhain päin.

Rakkaudella,

Suvi, se valittu